

Tramenské nocturno a Bůh z kocovin

Napsal uživatel Belmondo
Sobota, 17 Říjen 2015 16:43

Každý kdo se někdy pokusil napsat báseň, jistě potvrdí, jak těžká bývá minimalizace. V několika slovech a řádcích vyjádřit myšlenku, popsat obraz. Ještě těžší je psát o tramském světě do Trapsavce, ve kterém za dlouhou Trapsavec řádku roků se objevilo mnohé. A právě Tramenské nocturno v několika slovech o tramském světě vypovídá přesvědčivě a hlavně věrohodně. O povídce Bůh z kocovin mnoho nelze prozrazovat dopředu, přišli byste o pointu, která rozhodně za přečtení stojí. Oba příspěvky jsou z letošního Trapsavce. Krásné čtení

Tramenské nocturno

Oheň už hoří

Kytara zpívá

Zelené duše dotýká se plamen

Dnes nezdolná je tvoje víra

Že jsme jak Fénix

A ráno zase vstanem

Magdalena Waki Karellová

Bůh z kocovin

Hlava k prasknutí po včerejším flámu, pocit na draka. Dal bych duši za jeden aspirin, ale jako na potvoru nikdo nic nemá. Kdosi z kamarádů se snaží odklízet důkazy včerejší noci a flašky od rumu jsou prázdné, obalené kapičkami rosy, která studí už od pohledu. Nedopitý lahváče zvětrávají v prvních paprscích slunce a z třesoucích se rukou mi upadlo cigáro do doutnajících zbytků ohniště.

Nelson mě kope a říká: „Hele, Carry, bůh!“

Líně a bez zájmu se otáčím tím směrem a do spánků mi někdo buší klavírem. Zírám na cestu nad kempem. Je to stařec v ošuntěném kabátě s vlasy rozevlátými větrem. Chvilí vypadá jako Ježíš z ohmataného křížku nad babiččinou postelí, pak jako starý zenový mistr zvěčněný na pozadí červánků elegantními kaligrafickými tahy japonských umělců. A najednou se na mě dívá. Přímo do očí, přísným pohledem soudce. Žádný ošuntěný spasitel, ani dobrosrdečný mudrc. Jsou to oči krutovládneho germánského boha Ódina, který vyměnil zbroj za jehličí, štít za pytel přes rameno a kopí za bytelnou haluz. Otáčím se po Nelsonovi, jestli také cítí to pohrdání, s jakým si nás prohlíží. Mávám na něj, lákám ho lahví vína, které je rudé jako mé krví podlité oči, a zvu ho k doutnajícímu ohni. Přece nemůže jen tak zmizet. Mám neodbytný pocit, že mu musím všechno říct, svěřit se, vysvětlit, proč se tu válíme s kocovinou na krku mezi odpadky a střepy včerejší trzny za kamaráda Grymma. Moc si přeju, aby pochopil, že zapíjíme kamarádův odchod.

Tramenské nocturno a Bůh z kocovin

Napsal uživatel Belmondo
Sobota, 17 Říjen 2015 16:43

„My přece nejsme tak špatní!“ křičím na něj zoufale, v hlavě mi hučí a bodá a já doufám, že mi nabídne rozehřešení nebo úlevu. Odplivl si, pohladil rozčuchaný plnovous, něco lesklého odhodil do trávy a beze slova zmizel v lese. Byl pryč. Jen ten kus čehosi tam leží jako němé vyčítavé memento. Běžím se podívat, ale on už zmizel. Rozplynul se mezi stromy a hlava mě bolí tak, že ho nejsem schopný sledovat.

„Nákej divnej, co?“ haleká Nelson, když se vracím k ohni, který konečně zase hoří. „Kdo ví, co to bylo za týpka, že prej bůh. Sem to moc nevodhad, co kamaráde?“

„Kdepak Nelsone, byl to bůh, bůh jak má bejt, náš bůh z kocovin,“ volám radostně, tlemím se voduchakuchu a v ruce pevně svírám jako svátost růžovou manu, kterou nám ve své nekonečné dobrotě seslal. Nechal ji ležet vedle cesty se vzkazem, že Grimma znal. Je zalepená v lesklém plastovém plátíčku s uklidňujícím nápisem Brufen.

Neděle je dnem svátečním. Alespoň to říká Písmo.

Petr Dollyk Doležal